

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 8. Den 15. Januar 1871. Priis: 6 Sk. pr. Kxp.

Traditionens Magt.

Tale af Præs. Brigham Young, holdt i Saltfostaden den 25de
September 1870.

(Fra „Deseret News.“

Det glæder mig meget at være kommen tilbage til mit Hjem og mine Venner i denne By, efter en Tour til Svanden. Jeg er taknemmelig til Gud for at kunne fremstaae for Eder og høre Vidnesbyrd om Sandheden, thi Sandhed vil tilsidst seire.

J have allerede hørt en Beretning om vor Rejse, hvilken Dei vi have gaaet og hvad Modtagelse vi have nydt blandt vore Venner paa Landet. Jeg er træt efter Rejsen, men dog rask og sund. Vi have tilbagelagt en Strækning af lidt over ni hundrede engelske Meil i 28 Dage. Hvor mange Gange vi have prædiket, veed jeg ikke; jeg har ikke holdt Regnskab dermed. Naarsomhelst vi kom til et Settlement for at fodre vore Kreaturer og for selv at faae lidt Hvile, det være sig om Dagen eller Aftenen, vilde Brø-

drene sige: Kan vi ikke faae en Forsamling, medens De er her? Meget ofte kunde jeg svare ja, og medens Hestene hvilede, prædikede vi. Der toges slet ikke noget Hensyn til, hvor anstrengende vort Arbejde havde været; om vi havde reist og prædiket en heel Maaned uden Søvn eller Hvile, troer jeg ikke det kunde have faldt Brødrene ind, at vi behøvede Ro.

Jeg svurgte en Broder etsteds, det var den præsiderende Ældste, der ønskede at faae Forsamling, hvor gammel hans Fader var. Han er syv og treds, var Svaret. Jeg troer ikke, den Mand varetager saamange Forretninger i en Maaned, som jeg udfører i een Dag, naar man tager det hele Aaret igjennem. Godt, sagde jeg, hvis Deres Fader havde haft saameget at bestille i de sidste tre, fire Uger som jeg, og saa blev opfordret

til at prædike en Times Tid eller to til en stor Forsamling, vilde De ikke ansee det mildtst talt for ugaltant saaledes at overanstrengte en gammel Mand? „Det tænkte jeg slet ikke over.“ Og dog er jeg en heel Deel ældre end ham; tænk blot paa hvormeget jeg udretter. Saa slap vi da frie dengang og holdt ingen Forsamling paa det Sted. Men i det Hele taget var det ikke andet end Forsamling, Forsamling og Forsamling fra den Dag, vi forlode Byen, og til vor Hjemkomst.

Jeg har taget mig den Frihed at tale til de Hellige, hvor vi have reist, om vore Traditioner. Menneskene have intet Begreb om den Indflydelse, Traditionen udøver paa al vor Færd; hvis de havde det, vilde de rette paa mangen en Bildfarelse og afstaae fra mangen en Daarlighed. Vi onste, at de Hellige skulde forstaae enhver Ting ret, saa at de kunde indprente deres Børn korrekte Traditioner. Hvis vi kun kjendte Sandhed fra Bildfarelse, Lys fra Mørke og forstod Guds Villie fuldkommen, vilde det være meget let at give Børnene en Opdragelse, der var dem til evigt Gavn og deres Medmennesker til Betsignelse. Mangfoldige Mennesker beklage sig over, at Omstændigheder og Forhold hindrede dem i at erhverve den Kundskab, som Andre besidder.

Vi have netop hørt, at de Hellige have annammet Sandheden og Guds Søns Præstedomme, at vi ere komne til Kundskab herom ved Jesu Christi Aabenbarelsen, hvorved vi kjende Livets og Saliggjorelsens Plan og forstaae bedre end alle Andre, hvorledes vi maae vandre for at berede os her paa Jorden for Herlighed, Uforfrænkighed og evigt Liv. Hvis dette virkelig er Tilfældet, burde vi vise det for Gud og Mennesker i al vor Tale og Wandel.

Bantroen i Verden stammer fra falske

Religioner og er bleven styrket ved falske Theorier. Naar et Menneske i Verden forkynder et Princip, som han ikke efterlever, bliver han en Anstødssteen for alle Andre; og hvis de Sidste-Dages Hellige kjende Sandheden og ikke efterleve den, stor vil i Sandhed deres Fordømmelse blive. Derfor tilkommer det os at være aarvaagne bestandig.

Jeg kjender ingen større mindstrænket Monark paa Jorden end den, der kan fuldkommen beherske sine Eidskaber. Kjende I nogen større Monark? Jeg gjør det ikke. Vi burde Alle kunne beherske os selv.

Men, spørger man, kan Noget beherske sine egne Tanker? Ja vi kunne ved stadig at henvende vore Reflektioner, Tanker og Ideer paa Sandhed og Retfærdighed, hvilket er behageligt for Guds og alle gode Menneskers Dine. Vi kunne bortjage alle onde Tanker, Indflydelse og Tilskøtelse og kunne gjøre hele vor Person Kristus underdanig. Kan man virkelig dette? Ja, man kan. Hvis vi besjæles af gode Tanker, Begreber og Følelser, der ere grundede paa Principer, som Gud har aabenbaret til Menneskenes Frelse, da ville vore Udtalelser være gavnlige for vore Medmennesker. Dette gælder de Sidste-Dages Hellige.

Naar jeg betragter Karaktertrækket hos de Faa, som her ere indsamlede — hvilke udgjøre en smuk Probe paa Folk fra næsten alle Nationer — er det forbausende at see deres afvigende Begreber om Ret og Uret, hvilket skriver sig fra de Traditioner og Lærdomme, som indprentedes dem af deres Fædre, Mødre, Lærere, Lærerinder og Præster. Det er en forbausende Forskjellighed. Jeg mener ikke, at der ikke skulde være nogen Forskjel, thi vi see en stor Forskjel i Ansigtbdannelsen, og der maa ogsaa findes

Forfjæl i Tilboieligheder, men alle disse bør kontrolleres af rigtige Principer.

Det er altsaa vore Traditioner, som vi skulle rette paa. Vi burde kunne indprente vore Børn rigtige Grundsætninger fra den tidligste Alder af. Det Allerførste, en Moder lærer sit Barn, skalde være sandt? vi burde aldrig tillade os at lære Børnene Et og selv praktisere noget Andet. Jeg har undertiden sagt til Søstrene, lær ikke Eders Børn at lyve. Men dette gjøre Mange af puen Tankeløshed. Det Allerførste, en Moder lærer sine Børn, naar de blive gamle nok til at fatte, er Fordreielser af Sandheden. Hvis saa er, siger en Moder, da er det mig uafvendende. Det kan gjerne være, men hvad lovede Du din lille Pige, hvis hun vilde gjøre saa og saa? Lovede Du hende ikke en lille Present? Jo. Gav Du hende den? Nei, det slap mit Sind, siger Moderen. Lovede Du hende Straf, hvis hun var uartig? Ja. Holdt Du dit Ord? Nei, Du gjorde ikke, og Barnet danner sig sieblikkelig den Tanke i sit eget Sind, at Mo'er siger Noget, som ikke er sandt — hun siger, hun vil gjøre dette eller hiint, men hun gjør det ikke.

Det er slet ikke vanskeligt at omgaaes Børn uden at indgive dem vrangre Begreber. Tænk blot før I tale; lov aldrig Noget. Om I ønske at forære dem Et eller Andet, saa gjør det; om I love dem Straf, da hold Eders Ord, men vær forsigtige: giv aldrig noget Løfte, men lad Belønningen være Frugten af god Opførelse og Straffen Følgen af daarlig. Tausked er tusind Gange bedre end Ord, især hvis disse ikke ytres med Forstand. Men saa stor er Modres Omhu for deres Børn, at mange af dem slet ikke kunne see deres Børn feile, og om de see det, lade de det gaae upaataalt hen, selv om de have lovet Børnene Reb-

selse. Dette skriver sig fra vore Traditioner, og disse ere saa mægtige, at vi lade os aldeles beherske af dem til enhver Tid.

Undertiden pleier jeg at anføre en eller anden Tildragelse som Beviis paa Fædrenes Traditioner. I dette Land findes der en stor Varietet af Folk, Sekter, Troesbekendelser og i mange Tilfælde ere Begreberne om Moralitet hoist forskellige. Om en Moder s. Ex. tillader sit Barn at bringe Eg ind i Huset, naar hun selv ikke eier Høns, veed hun, at de tilhøre en Anden. Om et Barn bringer en Kniv hjem, som ikke tilhører hende, fostrer hun Uærlighed hos Barnet, hvis hun ikke retter paa Feilen, og fra saadanne ubetydelige Omstændigheder, hvoraf der indtræffer de tusinde mellem Aar og Dag, spirer Uredelighed og den voxer med Børnene indtil de blive Tyve af Natur. Maaskee dette Udtryk er vel stærkt; jeg burde have sagt, at saadanne Personer blive af Bane tilboielige til at ansee Andres Eiendele som deres.

Jeg skal fortælle eet Tilfælde, som jeg er bekendt med. Jeg var just ikke Dienvidne dertil, men jeg har det fra en af mine Naboer. En Methodistpræst kom i Følge med en Ven tilbage fra en Missionsreise, og idet de passerede en Plov, der laa udenfor en Mands Gaard, havde Bommen ondt ved at hindre Præsten i at tage den op i sin Vogn. „Manden vil miste den, hvis den bliver liggende der,“ sagde Præsten, „Nogen burde passe paa den,“ og han vilde selv have passet paa den ved at tage den med hjem, bruge den og slide den op uden at avertere den, medens Gieren af Ploven vilde bleven nødt til at kjøbe en ny. Dette er at tilegne sig anden Mands Eiendom. I dette Tilfælde blev det forebygget af Præstens Ven. Tag Ploven og læg den henne ved Gjerdet, sagde han, der hører

den til; lad os bare ikke faae den op i Bognen. Man kan spørge, var denne Præst en god Mand? Ja, saa god som han kunde være ifølge sine Begreber og Traditioner.

Der rinder mig saamange Historier ihu, som godtgjøre Traditionens Magt, saa jeg neppe tør begynde at omtale hvad jeg har seet og hørt. En Fader lærer sit Barn til noiagtig at iagttage Lovens Bogstav. Indholdet af al hans Formaning er: Du maa ikke overtræde Loven; om Du gjør det, vil Du blive straffet af Loven, men desuagtet siger Faderen — og mulig han er Præst eller Degn — desuagtet kan Du gjerne trække de Fatige lidt op paa deres daglige Arbeide, eller i Kjøb og Salg. Sæt f. Ex. at din Nabo eier et lille Jordstykke, som grænsfer lige op til dit, og han er nødt til at sælge det af Trang, og Du kan kjøbe det for det Halve eller Tredieparten af dets Værdi, saa er der ikke noget Ondt deri, thi Loven straffer ikke saadanne Handlinger. Dette er Tradition eller Vedtægt, men for Guds Dine er sig en Handlemaade ligesaa uredelig som Røveri.

Findes der Nogen her, som er bleven oplært til at arbejde paa Sabbaten? Ja, der gjør. Kunne saadanne Mennesker afholde sig fra Søndagsarbeide? Det er næsten umuligt, de maa bestille Noget om Søndagen. Der er en vis Klasse Christne, som altid indvier den første Dag i Ugen til Arbeide, blot for at vise, at de ikke ere sekteriske. Den ene Dag er ligesaa god som den anden, siger de. Gud har skabt alle Dage; hele Ugen er hans, og for at vise de Christne, at vi ikke besjæles af saadan en sneverhertet, ufri Aand som de, arbejde vi paa Sabbaten med.

En anden Klasse Mennesker, der ere ligesaa saa sambittighedsfulde som først-

nævnte, forbyde altflags Arbeide paa Sabbaten. Genimod Aften den syvende Dag i Ugen raaber Huusfaderen til sine Børn: „Alle Eders Syssler ophøre ved Solnedgang,“ og saasnart de sidste Straaler af Solen forsvinde, samles Forældre og Børn tilsammen, hvorpaa Kapitel efter Kapitel i Bibelen bliver læst og drøftet, og der maae Børnene saa sidde til Sengetid, og næste Morgen gaae de til Søndagskolen eller Kirken og tilbringe Sabbaten der, idet de troe, det er Synd at spadsere en Tour, lege eller blot at lee. Men naar Solen er gaaet ned, løbe Børnene til deres Arbeide, og saa begynder den verdslige Travlhed paany.

Atter Andre ere blevne lærte, at alt Arbeide maa ophøre Kl. 12 Lørdag Nat, og saasnart den er flaaet 12 Søndag Nat, have de Lov til at tage fat paa deres Arbeide igjen, og saaledes kunde man vedblive at opregne Tusinder af Skikke, der have deres Rod i Traditionen.

Ved Tradition blev der indprentet mig Tro paa Gud Fader, Guds Søn og Gud den Hellig Aand, og jeg troer det er en bibelsk Lære. Jeg troer ikke, jeg tager seil i min reiligiøse Tro. Præsten i min Menighed pleiede at bede paa denne Maade: Albarmhjertige Fader, alnaadige Gud, kom Du ned iblandt os! Udgyd din Hellig Aand over os og oplys vor Forstand, saa vi kunne see! Aabenbar Dig for os, som Du ikke gjør for Verden! Giv os dit Sind og din Villie! Giv os din Sønns Lys og begav os med din Kraft og Indflydelse! Efter sig en Bon kom da gjerne en Tale, der fornegtede hvert Ord i Bønnen.

Spørg Nutidens Præster, om den Hellig Aand stjenkes i vore Dage, og de ville svare Nei! Jeg har hørt dem prædike saaledes de hundrede, ja maaste de tusinde Gange. Spørg dem, om Gud aabenbarer sig for Nogen i denne vor

Dag, og de ville svare Alle som En: Nei! det gamle og nye Testamente indeholder Guds Ord, Saliggjorelsens Plan og Alt hvad der er nødvendigt for Menneskenes Frelse. Gud aabenbarer sig ikke mere; han kommer ikke ned og boer blandt Menneskenes Børn; Guds Søn kommer ikke ned iblandt os; den Hellig Aand meddeles ikke nu som fordom!

Spørg dem, om Helbredelsens Gave findes iblandt dem, og Svaret lyder: Nei, den er afføstet! Have I Prophetiens Gave? Nei, den er ogsaa afføstet! Have I den Gave at bedømme Aander? Nei, alle disse Gaver ere afføstede og vi troe ikke paa dem! Alt dette er Resultatet af deres Traditioner, og det samme læres Børnene, hvorved deres Forstand ligeledes bliver forvirret.

De Sidste-Dages Hellige vide bedre end at lære deres Børn een Ting idag og en anden Ting imorgen; de vide ogsaa bedre, end at lære deres Børn Principer og Lærdomme i Theori, som de fornegte i Praxis. De Sidste-Dages Hellige tage sig ikke saadanne Friheder; vi have ikke Lov dertil, vi have ikke annammet Evangeliet paa den Maade. Da vi have annammet Sandheden i vore Hjertex, skulde vi efterleve den i vor daglige Vandel, og paa denne Grundvold — Sandheden, som den er i Christo — skulde alle de Traditioner, vi lære vore Børn, være byggede.

Med Hensyn til Troen, som Herren har aabenbaret til Menneskenes Frelse, da lær dem sunde og fornuftige Principer. Naar man siger til et Barn: Du maa ikke gjøre dette eller hiint, mit Barn, thi Herren seer Dig, svarer Barnet: Hvorledes hænger det sammen? Jeg hørte Præsten idag sige, at Gud havde ingen Dine, hvordan kan han saa see mig? Er det sandt eller ikke sandt? Du siger, at Gud seer alle mine Handlinger og veed

Alt hvad jeg gjør, og vil dømme mig derfor, og dog hørte jeg vor Præst sige, at Gud har hverken Legeme eller Dele, hverken Hoved, Dine, Øren, Arme, Fødder osv. Hvorledes skal jeg forstaae dette? Barnet bliver heelt forvirret i sine Begreber og veed ikke hvad det skal tænke.

Det samme gjælder vogne Folk i dette Territorium. Børnene her vide ikke stort mere end deres Forældre, men de vilde forstaae Ting bedre, om man lod dem heelt i Fred. Jeg skal oplyse dette med en simpel Kjendsgjerning. Gaae f. Ex. til Hedningerne eller til Urindbyggerne i vort eget Land. Vi troe i Almindelighed, at de ingen egentlig Religion have, og dog ere deres Begreber om Gud og Himlen langt rigtigere end dem, som de saakaldte Christne nære. De troe paa en legemlig Gud, som bestaaer af Substantz, Dele og Lidensfaber, som baade er besjælet af Grundætning og Kraft, som baade kan see, høre, gaae, tale og meddele sig. Dette er deres Tro; om den skriver sig fra deres Traditioner, veed jeg ikke. Om de ikke have Traditioner i dette Stykke, have de ganste vist indsuget deres Begreber fra en eller anden Kilde, ligemeget hvilken. De kjende ikke noget til Bibelen eller den christne Religion, og dog ere deres Anstuelser mere korrekte end mange af vore. Dette vil tilstrækkelig stadfæste hvad jeg ønskede at paapege.

Hellere end at indprente Børnene forførte Traditioner, overlad dem aldeles til sig selv. Giv dem en god, alsidig Dannelselse og besat Eder ikke med Bibelen, saa vil deres egen sunde Estertanke lære dem at troe paa et høiere Væsen langt bedre end mange blandt de Christne, der have saaret deres Begreber fordreiede — jeg hentyder herved til Infidellerne eller de Bantroe, og deres Tal er betydeligt.

Barnets egen Forstand vil, hvis In-

gen forkvæler den, lære det ved Syn og Hørelse, at der er et høiere Væsen, en styrende Kraft etsteds. Det kan ikke tænke sig Noget, uden det jo engang blev bragt ind i Tilværelsen paa en eller anden Maade. Intet er selvlavet, Intet er bleven til af sig selv. Dette er Naturfilosofi for et tænksomt Barn.

Efter som det voger op, trænger den Tanke sig ind paa det: Jeg har ikke bragt mig selv her til Verden; jeg har Forældre; det er Noget, jeg kan fatte; jeg kan ogsaa tildeels forstaae alt det Skabte, som omgiver mig. Jeg kan ogsaa let begribe, at naar man lægger en Hvedekjerne i Jorden, kommer der Hvede op; om man lægger Mais ned, kommer der Mais op. Ligedan med Rug, Byg, Græs, Urter, Træer osv., alt paa sin egen Slags. Dette kan Barnet fatte, men, spørger det, hvor stammer jeg selv fra? Det veed jeg ikke, og dog maa jeg have et Udspring etsteds. Livets Ophav, det være sig Dyrelivet eller Plantelivet, maa ligge hos En, som jeg endnu ikke har seet; om jeg ogsaa skal gaae sex Tusind Aar tilbage i Tiden, eller sex Millioner Aar, eller sex Millioner Billioner Aar — Tallet er uden Betydning — saa maa jeg være udsprungen etsteds fra, den funde Fornuft lærer mig saameget.

Men hvad lærer de kristne Sektens Filosofi os? „Gud skabte Verden i sex Dage af Intet!“ Dette er aldeles forkeert; man burde aldrig lære et Barn saadan grundløs Snak. Gud har aldrig skabt en Verden af Intet; han vil aldrig gjøre det og han kan heller ikke. Der eksisterer ikke noget saadant Princip i Tilværelsen.

Kloberne ere dannede af uorganiserede Elementer, der flyde om i det ubegrændsede Rum; der er en Uendelighed af Materie, der er en Uendelighed af Rum. Der er ingen Grændser for Ele-

menterne i deres oprindelige, uorganiserede Tilstand, og den Almægtige har den Wiisdom og Kraft, at naar han byder, bliver han adlydt og Materien kommer tilfammen og bliver organiseret.

Vi tage f. Ex. Steen, Kalk, Leer og Sand og lægge en Grundvold til et Huus og bygge derpaa videre med Muursteen, Kalk, Træ osv. Vi bringe disse forskjellige Dele sammen og danne dem efter vort eget Tykke. Vi burde lære vore Børn, at Gud har organiseret Jorden paa lignende Maade af de oprindelige Elementer. Og dog er der Mange, som troe, at den aldrig blev skabt! Godt, den er her ialfald, og det kan ibetvindes ikke bortræsoneres, ligemeget hvorlænge den har staaet.

Dette bringer mig til at tænke paa et Tilfælde, som hændte paa vor Reise. Vi havde Major Powell med os paa en Part af Touren sydpaa. Han er netop nu isærd med at berede sig til en ny Opdagelsesexpedition til Colorado Floden. Han var ogsaa bestjæftiget dermed sidste Aar, men da reiste han paa sin egen Bekostning; iaar har han faaet lidt Understøttelse af Congressen.

En Aften, da vi sad ved Leirilden, sagde jeg til ham: Major, hvorlænge vil Lyset være om at naae Jorden fra nærmeste Fjgtsjerne? Nogle af vore Astronomer sige tredive tusind Aar. Ak, min Kjære, svarede han, 30,000 Aar vil ikke forslaae, det vil tage ligesaa mange Millioner Aar. Dette indledede vor Konversation, og det kan gjerne være, at jeg spadseede lidt. Senere paa Reisen kom vi til nogle forstenede Træer, der laae paa Jorden; de vare brudte i flere Stykker. I nogle af dem fandtes der mellem Barken og Træet nogle meget fine Stykker Kvarts, smukt krystalliserede, aldeles diamantfarvede. Hvorledes kom disse der, Major, spurgte jeg. Det vidste

han ikke, ei heller hvorledes de bleve forstenede; de vare ganske vist komne fra et andet Land, thi saadanne Træer voge ikke her nu. Ved en anden Leilighed kom vi til en Plads, hvor et Jordstred havde fundet Sted, og der fandtes en heel Masse Østerskaller i Fjeldet — fuldkommen Steen. Hvorlænge har det taget disse Skaller at blive forstenede? spurgte jeg. Han filosoferede lidt derover, hvortil jeg endelig svarede: Baade De og jeg veed, at der findes Bandeder, som i meget kort Tid vil forstene flige Ting som disse, og at man har fundet forstenede Eg, som ikke have været begravne ret længe, og hvad berettiger Dem derfor til at troe, at der er medgaaet hundrede og halvtredshundstyve tusind Millioner Aar for at frembringe hvad vi her see? Det Hele kan være fæet i atten Aar.

Jeg erindrer et Tilfælde, som indtraf i Staten New York, hvilket jeg vil omtale. En vis Dame havde i atten Aar lidt meget af Sygdom og Sorg, og al Lægernes Kundskab stod aldeles hjælpeløs i denne Sag, de kunde ikke fatte hendes Sygdom. Efter nogen Tids Forløb døde hun og for Videnskabens Fremme blev hun opbueret, og man fandt da i hende et forstenet Barn. Dette tildrog sig i Nærheden af Utica i Staten New York. Hvor lang Tid tog det at frembringe denne Forsteneelse? Ganste vist ingen Millioner af Aar. Alt hvad man kan sige om saadanne Ting er, at det er Fænomener eller Spil af Naturen, som Videnskabsmanden ikke kan udgrunde.

Efterat jeg blev stilt fra Major Po-

wells Selskab, hørte jeg en anden Fortælling, som vil give Geologerne en ny Opgave at løse. For kort Tid siden fandt man paa den af Oberst Fremont banede Bei et Stykke forstenet Fløst, og der er ingen Spørgsmaal om, at hans Selskab, som undersøgte Klippebjergene, havde efterladt det, hvor det blev fundet. Det er forstenet og blevet til fuldkommen Steen — og dog vide vi Alle, at det ikke er en halv Million Aar siden, at Oberst Fremont og hans Selskab passerede gennem denne Deel af Landet. Det er umuligt for en Mand at paavise Aarsagen til visse Forandringer i Naturen, undtagen det bliver aabenbaret ham ved guddommelig Viisdom og hans Dine blive aabnede for Guds skjulte Ting, thi Guds Veie og Handlemaade ere meget forskellige fra Menneskenes. Intet bliver udført uden det er overeensstemmende med sand Filosofi og Videnskab, blot vi forstaae Virkemaaden. Om vi end ikke kunne bestemme Kraften, hvorved disse Ting blive udførte, have vi dog ingen Ret til at disputere om Virkningerne, thi de ere for os. Dette og lignende Emner giver Anledning til megen Speculation paa Videnskabens Omraade, men man burde hellere vente til man fra den rette Kilde blev bekjendt med Aarsagerne. Det er ganske vist, at et Stykke Træ ikke bliver til Steen, uden ved Elementernes Paavirkning, og skjøndt vi ikke forstaae disse Elementers Forbindelse, Egenkab eller Virkemaade, kunne vi dog see Resultaterne.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Lydig hed.

(Fra „Millennial Star.“)

Hvis der er et Princip, som fremfor andre burde iagttages af Menneskene, da er det Lydighed, thi den er en væsentlig Betingelse for Frelse. Menneskene kunne tale, droste og troe til evig Tid, men dersom de ikke vise Lydighed, kunne de aldrig blive frelst eller ophviende i Guds Nærvarelse. Verden, ja endog en stor Deel af den religiøse Verden, har neppe det ringeste Begreb om denne Sandhed og Følgen deraf er, at den fremviser et Billede paa Modsigelse, Uorden, Rjævleri, Strid og Forvirring, ligesaa forstjellig fra Himlens Orden, som Mørket er forstjelligt fra Lyset. Der er med Rette bleven sagt, at Orden er Himlens første Lov, og dette indeholder tillige den Tilstaaelse, at Nogle ere og maae være større end de Dvrige.

I et Samsfund er der kun to Tilstande — Orden og Uorden, Sandhed og Bilsfarelse. Hvor der ikke er Orden, maa der være Uorden, og Orden kan ikke tilveiebringes uden ved Lydighed. Alle kunne være lige, som Sønner af Gud betragtet, men der maae være Nogen, som fortriusviis har Myndighed, hvortil der maa vises Lydighed. Der kan være mange Generaler i en Armee, men der er kun een, som fører Kommandoen, og der forores ubetinget Lydighed til hans Befalinger. Hvis der ikke vises Lydighed, vil Disciplinen og Virkekraften i Armeen svækkes og dens Sikkerhed være i Fare, alt i Forhold til Ulydighedens Omfang. Jacob siger: „Thi hvo, som holder den ganste Lov, men stoder an i eet Bud, er bleven styldig i alle.“ Nu, den ni i ndj te Ulydighed forhindrer ligesaa sikkert fuldkommen Orden, fuldkommen Enighed, fuldkommen Samdrægtighed, fuldkommen Frelse og fuldkommen Lyksalighed, som Ulydighed i alle Ting, og som saadan den, som viser Ulydighed i eet Punkt, viser Ulydighed i alle. Ulydighedens Mand har taget Plads hos ham og han nærer og uddreder den til Stade for sit eget og det almindelige Belsfærd, og medmindre der steer Omvendelse og Forbedring, vil det ende med Fald.

I de hellige Skrifter findes heelt igjennem Opmuntringer og Formaninger, hentydende til de Belsignelser, som følge med Lydighed, og den Straf, som tidligere eller senere vil følge Ulydighed. Med Undtagelse af To, døde alle de af Israael, som kom ud af Egypten, uden at nyde den Glæde at komme ind i det forjættede Land; de bleve ødelagte fordi de ikke adløde Herrens Røst, thi Forjættelsen var, at de Villige og Lydige skulde nyde Landets Belsignelser. Hvad sagde Samuel til Saul? „Mon Herren har saa Behagelighed i Brændoffre og Slagtoffre, som i at adlyde Herrens Røst? see, at adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Bæddere. Thi Gjenstridighed er en Tolddoms Synd, og at blive ved deri er Uretfærdighed og Afgudsdyrkelse.“ Dette er Sandhed. Mangen en Mand vilde beredvillig offere sine Kræfter og sine Midler i Herrens Tjeneste, naar det blot

maatte forundes ham at „blive til Noget,“ at raade sig selv og byde over Guds Skabninger. Hvis nu en saadan Mand fik Lov til at raade sig selv, hvortil vilde det da vedblive at være Herrens Gjerning? Det vilde snart ophøre at være Herrens Gjerning og blive denne Mand's Gjerning istedetfor. Jesus Christus, vor Freløser, kom ikke for at raade sig selv eller for at gjøre sin egen Villie, men for at gjøre sin himmelske Faders Villie. Han tillagde sig ikke selv den Ære at blive Høfesterpræst, men den, som sagde til ham: „Du er min Søn, jeg fødte Dig idag.“ Og uagtet „han var Søn, lærte han dog Lydighed af det han leed; og suldendet, blev han alle dem, som han lyde, Marsag til evig Frelse, udnævnt af Gud til Høfesterpræst efter Melchisedek's Viis.“ Jesus sagde: „Jeg og min Fader ere Et,“ og han bad, at hans Disciple maatte blive fuldkomne med Et, og blive Et med ham ligesom han var Et med Faderen. Hvorfor? „At Verden kan troe, Du har udsendt mig.“ Heraf fremgaaer det tydeligt, at Lydighed og deraf følgende Enighed ere isinesfaldende Kjendetegn paa Christi Disciple. Det er derfor ikke saa besynderligt, at Apostlerne talte om „at forstyrre Anslag og al Høihed, som opløster sig imod Guds Rundskaab, og tage al Tanke til Fange under Christi Lydighed“ eller at de gavede saadanne Formaninger som disse: „End formaner jeg eder, Brødre! at I give Agt paa dem, som volde Splid og Forargelser, tværtimod den Lærdom, som I have lært, og viger af fra dem.“ „Men dersom Noget ikke lyder vor Formaning i Brevet, da mærk den og haver Intet af Stasse med ham, at han maa skamme sig.“ „Disse ere Mordere, Anklagere, som vandre efter deres egne Lyster.“ „Disse ere de, som afsønde sig, dyriske, som ikke have Aand.“

Christi Kirke er lignet ved et menneskeligt Legeme, hvorefter alle Lemmer ere nødvendige for at danne en fuldkommen Organisation, og hvert Lem er underordnet Hovedet, hvilket styrer, leder og regjerer. Vilde det nu ikke være urimeligt, om Haanden eller Foden vilde siges til Hovedet: jeg vil ikke længer lade mig regjere af Dig, men vil raade mig selv og gaae min egen Gang, jeg vil kun gjøre som jeg selv synes og udføre min egen behagelige Villie? Hvad kan der nu gjøres i et saadant Tilfælde, naar det oprørke Lem, trods Formaning og Overbærenhed, ikke vil fortryde sin Udsæd? Hvad siger Jesus? „Hvis din Haand forarger Dig, saa hug den af; hvis din Fod forarger Dig, saa hug den af; hvis dit Øie forarger Dig, saa riv det ud.“ „Menneskets Søn skal udsende sine Engle, og de skulle fange af hans Rige alle Forargelser.“ Kan man nævne nogen Forseelse, som ikke er indbefattet i Ulydighed? Vi kunne ikke tænke os en eneste. Ulydighed er et Indbegreb af al Synd. Hvem der ikke kan lære at adlyde, kan ikke opnaae den højeste Saliggjørelse, og der kan ikke være noget fuldkomment Samfund, end ikke i Himlen, uden Lydighed, thi Ulydighed vil gjøre Himlen til Helvede.

Angaaende denne Gjenstand siges der i Lærdommens og Pagtens Bog: „Jeg siger eder, værere Et; og dersom I ikke ere Et, ere I ikke mine.“ Af Alt, hvad Mennesket foretager sig, er der Intet, der mere misgaaer Gud end Ulydighed, og mod Ingen er hans Bredde mere optændt, end mod dem, der ikke anerkjende hans Haand i alle Ting og ikke adlyde hans Befalinger. „See, Herren fordrer et villigt Hjerter og Sind, og de Beredvillige og Lydige skulle nyde Zions Lands Belsignelser i disse sidste Dage; medens de Opsætsige skulle udflydes af Zions Land og tilintetgjøres; thi sandelig siger jeg, at de Opsætsige ere ikke af Ghyraims Blod, og

derfor skulle de afhugges." „Hører, o I Folk, som betjende mit Navn, siger Herren Eders Gud, thi see, min Brede er optændt imod de Opsætsige, og de skulle kjende min Magt og min Harm paa Hemsogelsens Dag." „See, jeg Herren, befaler, at den, som ikke vil adlyde, skal kastes ud i min egen beleilige Tid." Lydighed, som er en Garanti for Enighed, er det Princip, der vil gjøre Zion herlig, stor og frygtelig, og bevirke, at Zion glæder og fryder sig, medens de Ugubelige sørge og græde. Dette Princip vil bevæge Nationerne til at frygte, ære og agte Zion og de ville sige til hverandre: „Lader os ikke staae op imod Zion, thi dets Indbyggere ere frygtelige." „Sandelig, Zion kan ikke falde eller bringes til at valle, thi Gud er der og Herrens Haand er udbrakt derover, og han har svoret ved sin Magt, at være hendes Frelser og Beskytter."

Correspondance.

Sandwichsøerne.

Raie, Dahu, Sandwichsøerne, den 20de Novbr. 1870.

Kjære Broder William!

Da jeg for omtrent et Aar siden forlod Hjemmet, tænkte jeg kun lidet paa, at Du saasnart efter skulde blive sendt til at arbejde paa den anden Side af Kloben, og da jeg erfarede din Ankomst til Europa, antog jeg, grundet paa den store Afstand, der var mellem vore Arbeidsmarker, at vi ikke saasnart skulde høre fra hinanden. Jeg blev derfor behagelig overrasket ved at modtage din velkomne Skrivelse af 17de Septbr. d. A.

Det er besynderligt nok: I de sidste fem og tyve Aar have vi kun een Gang nydt den Glæde at have hele den Gluffste Familie samlet om eet Bord, og naar man snar lidet hen i Fremtiden, maa man uvilkaarlig tænke: Naar mon dette vil gjentage sig, og vil det ske oftere, thi det synes som om en eller flere af os Brødre bestandig skulle være fjernede fra Hjemmet for at arbejde i Biingaarden.

Da det udentvivel vil interessere de Hellige i Skandinavien at blive bekendt

med, hvorledes vi gaae tilværts i denne Mission for at indføre Evangeliet og velsigne de Judoedte paa Sandwichsøerne, vil jeg gjennem nogle saa Linier i Korthed skildre Missionens Tilstand.

Siden 1850 er Evangeliet bleven prædiket paa alle Øerne i den hawaiiiske Gruppe med betydeligt Held, men da Regjeringens Love forbyde de Judoedte at udbandre til andre Lande, og Nidkjærligheden og Standhaftigheden hos Medlemmerne af Kirken ikke er meget stor, (hvilket forresten er karakteristisk for denne Nation) undtagen naar de ere under umiddelbar Indflydelse af Eldsterne, er det bleven anseet for nødvendigt at kjøbe en større Landstrækning, hvorpaa de indfødtte Medlemmer af Kirken kunne samles og ved Sværkættelse af forskjellige Forretninger skaffe dem Bessjæstiggelse, saa at de kunne lære saavel de forskjellige Ørene af Forretninger som Evangeliets Principer. Overensstemmende hermed har Kir-

ten kjøbt et stort Landdistrikt paa Den Dahu, hvilket nu bærer Navnet „Laie Plantage.“

Her er foretaget forskjellige Forsøg med Dyrkning af Riis, Bomuld og Sukkerrør, men de to forstnævnte sloge feil, og nu er Brødrenes Opmærksomhed udelukkende henvendt paa Dyrkningen af Sukkerrør og Tilberedelse af Sukker. De Hellige fra andre Der begynde gradviis at samles og understøtte den gode Sag, og da Forretningerne paa Plantagen stadig forsøges, har vi for nærværende Tid Bestæftigelse for imellem 40 og 50 Individuer. Ved Siden af den Bestæftigelse, de Indfødte have paa Plantagen, og hvorfor de modtage Løn efter Stk og Brug her, bliver der skjænkent enhver Person eller Familiefader, som nedsetter sig her, tilstrækkeligt Land til en Have og til derpaa at avle de nødvendige Fødemidler og Huusholdningsprodukter. Rigeledes faae de fri Udgang til Bygnings-tømmer, Vildt og Fiskeri, hvilket forskaffer dem mange Fordele.

Folket i Utah er nu forsynet med Sukker af en god Kvalitet, som er tilberedt paa denne Plantage, saa at Planen, som var lagt til Velsignelse for de Indfødte, opfylder en dobbelt Hensigt, og medens der paa de andre Plantager mangler Arbeidskraft, have vi mere end tilstrækkeligt deraf.

Vi havde bygget et godt og belømt Forsamlingshuus, men da det for nærværende Tid ikke kan rumme alle de Hellige, maae vi bygge Noget til. De Ind-

fødte paa disse Der synes at være religiøse af Naturen, og det er ikke forbunden med nogen Banfelighed at faae dem til at gaae i Kirke, men den største Banfelighed bestaaer i at faae dem til at leve efter Evangeliets Principer. Alligevel, naar man tager deres gamle Fordomme og Traditioner, hvori de ere opdragne, i Betragtning, fortjene de megen Roes for den Fremgang, de allerede have gjort.

Indførelse af „Civilisation og Christendom“ blandt de Indfødte paa disse Der, har ikke velsignet dem i nogen høi Grad, men snarere det Modsatte. For Indførelsen af „Civilisation og Christendom“ var man her ubekendt med den Sygdom (Syphilis), som nu forarsager saa stor Dødelighed og truer med tilfaldt, hvis det sande Evangelium ikke sætter en Stopper derfor, at ødelægge og udrydde hele Nationen. Dødeligheden blandt Borne er ikke saa stor paa denne Plantage som i andre Distrikter, hvorimod Fødslerne ere talrigere i Forhold til Folkemængden. Heraf vil Du see, at Evangeliet i denne Henseende i høi Grad har standset Dødeligheden og fremmet Formerelsen.

Br. George Nebecker er fortiden i Salt Lake City og vil ikke komme tilbage for til Foraaret.

Med venlig Hilsen, hvori Brødrene her forene sig, forbliver jeg med Agtelse din Broder

H. H. Cluff.

Amerika.

Salt Lake City, den 29de Novbr. 1870.

Broder William W. Cluff.

Min kjære Ven!

Siden jeg sidst skrev til eller horte direkte fra Dem, er der heurunden nogen Tid, og jeg vil derfor sende Dem nogle Linier for at bevidne Dem min Deeltagelse i Deres Tab. Jeg blev maastee ligesaa forbausset, da jeg horte den sørgelige Tidende, som De selv, men jeg fik det ikke at vide før nogen Tid efter det skete. Jeg sympatiserer med Dem, William, som kun Jaa kunne, thi Deres Stilling tilbagelæder i min Erindring min egen sørgelige Erfaring. Kun Jaa, saa synes det, kunne undgaae saadanne Prøvelser, medens de ere her i Kjødets, og om vi end ikke altid kunne beherske vore Følelser, vil det uden tvivl være Viisdom at finde sig i Omstændighederne, som de ere, med Taalmodighed og Udholdenhed. Maa Gud hjælpe Dem, min kjære Ven, til mandigt at bære det pludselige Slag. Min Familie sender sin venligste Hilsen til Dem, og vi forglemme ikke at bede for Guds Sendebud.

Jeg hjemkom iastes fra et Besøg i Provo, hvor jeg talte med Deres Moder, som var vel i enhver Henseende, og det samme var Tilfældet med Familien.

Præsidenterne Young og Smith med en del af deres Familier, samt B. Young

jun. med Hustru ere nu paa Veien til „Dixie,“ hvor de agte at tilbringe Vinteren. Jeg ledsagede dem til Provo og Springville, hvor vi afholdt udmærkede Forsamlinger. Biskop Johnson i Springville er løst og Wm. Bringham bestikket i hans Plads.

Forholdene ere gunstige i Provo; der bygges betydeligt, indhegnes og foretages mange Forbedringer. „Camp Rollings“ er ved at blive forladt, og Tropperne ligge i Kvarter paa Torvet i de lavere Dele af Byen. Folket synes ikke saa godt om det, men de leve i Haabet om, at de ville drage bort til næste Foraar og „Fort Rollings“ synke hen i Forglemmelse.

Vore Fjender her drive fremdeles deres Spil til det Yderste, men tabe hver Gang en Trump, og om søie Tid ville de have aldeles udspilt seer det ud til. Broder John Taylor har været heftig angreben af Sygdom, men jeg antager, han nu snart er helbredet igjen.

Maa Gud velsigne Dem og Deres, William, og styrke Dem i Udførelsen af Deres Misions-Arbejde og i enhver Omkistelse, beder Deres Ven og Broder

Joseph F. Smith.

Provo, den 3die December 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Jeg har ofte tænkt, det var min Pligt at skrive til Dem og de Hellige i

Danmark, men saa tænker jeg altid igjen, der er saamange af mine Brødre, som

ere bedre istand til at føre Penen, og sølgelig har jeg holdt tilbage indtil nu. Jeg i Forening med Familie ere alle vel, og vor Tro paa og Interesse for Evangeliet er den samme idag, som da vi forlod vort Fødeland; vi vide, at hvad Verden kalder Mormonisme, er Jesu Christi Evangelium, vi vide, at Peters Propheeti i Ap. Gj. 3die Cap. 21de Vers er bogstavelig opfyldt i vore Dage; at Christus har gjenoprettet sin Kirke paa Jorden og udsendt sine Tjenere til alle Jordens Nationer, at indbyde dem til hans Bryllupsnedvere, og lig de 10 Tomfruer gaae vi ud at møde ham. Vi kunne see Tegnene paa hans Komme, og jeg spørger ofte med Forundring: hvorfor ville mine Landmænd i Skandinavien ikke aabne deres Dine og Hjerter for Sandheden og hjælpe med deres Evner og Midler til at opbygge Guds Rige og berede Menneskeslægten for hans Søns store og herlige Tilkommelse? Hvorfor skulle vi, som ere staaet i Guds Billede som hans Søner og Døtre, længere deeltage med Verden i dens Synder og rammes af dens Plager, nu der er saa stort, saa ædelt og herligt et Værk at udføre paa Jorden? Jeg for min Deel har kun eet Formaal for Die, og det er at hellige mit Liv til Sandhedens Fremme. Dette Evangelium har gjort mig lykkelig, har fyldt mit Hjerter med en Fryd, som ingen Pen kan beskrive eller Tunge udtale. Jeg har seet Verden i dens Pragt og Storhed, saavel som i dens Usfelhed, dens Rigdom og Fattigdom, dens Glæder og Sorger, men ingensteder har jeg seet et saa lykkeligt Folk som her i disse Dale. Medens vore Fjender bade sig i hverandres Blod, ere vi her under Retfærdighedens Scepter, i Sandhedens Skjød, i Dydens Hjem, her er Fred og Enighed og Alt, hvad der kan gjøre Livet be-

hageligt, og skjøndt jeg ikke er blind for mit Fødelands Skjønheder, dets yndige Forlystelsesheder, dets prægtige Bogestove, dets stolte Didsminde, maa jeg dog spørge: hvor er din indre Brydelse? hvor ere Nutidens Helte, der kunne løfte deres Blik mod deres Skaber og sige: vi ere Christne, vi have fulgt den ydmyge, rene og ubesmittede Jesus, vi ere hans Disciple? Mit Fødeland har tabt sin ædleste Brydelse og kun Evangeliet kan igjen bringe dets faldne Søner og Døtre tilbage og gjøre Boetens Ord til Sandhed, hvor han siger:

Det Land endnu er skjønt,

Thi blaa sig Søen belter

∴ Og Lovet staaer saa grønt, ∴:

Og ædle Kvinder, skjøne Meer,

Og Mænd og raske Evende

∴: Beboe de danske Der ∴:

I disse Dale opvojer nu en Slægt, der er ukendt med Verden; her er Ynglingen ubesmittet, her har ikke Forsorens djævelske Tunge Magt til at lede Guds ædle Døtre bort fra Dydens Sti, her er Zion i sin virkelige Betydning, og derfor de, som alene komte for Brødet og Fiskens Skyld, men ikke ville leve efter deres Religion, finde hurtig ud, at de ere tilovers. Her er Propheeter, Apostler, Evangelister, Hyrder og Lærere; her er de Gaver, som Jesus lovede skulde følge dem, som troe, og vel den Mand og Kvinde, som er trofast og ærer sin kaldelse, thi Livets Krone er deres.

Deres Slægtninge her, Br. Cluff, ere alle vel, og ligesaa er Br. Madsens Familie. Provo Klædefabrik, mange private Bygninger og Høiskolen her gaae fremad, Veiret er yndigt endnu, ingen Tegn til Vinter. Præsident B. Young, Geo. A. Smith og B. Young jun. ere reiste paa en Missionstour i Syden og ville neppe komme tilbage før Foraaret.

Med hjærlig Hilsen til Dem, Brødrene N. C. Edlessen, P. Madsen, P. O. Thomassen saavel som mine mange

øvrige Bekjendte i Scandinavien, forbliver jeg Deres i Pagten forbundne Broder Chr. Jensen Kempe.

Norge.

Christiania, den 19de December 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Deres Skrivelse af 2den dennes modtog jeg sidste Søndag i Frederikstad, og det var ikke med almindelige Følelser at jeg gennemlæste Indholdet.

Efter Forsamlingen samlede de af Præstedømmet, som vare nærværende, og en Deel af de Hellige, og vi havde en god Bønforamling, hvor vi ikke forglemte at bede Herren om at opreise de Syge, hjælpe de Nødlidende og styrke dem til at være trofaste i enhver Prøvelse. Brødrene i Christiania gjorde det samme og havde ligeledes en god Forsamling. De Hellige her sympatisere inderligt med Dem i Tabet af deres lille „Crastus“ paa en Tid, da hans Forældre ere saa langt fjernede fra hinanden; og saa for Br. Madsen føle de Bekymring.

For saa Dage siden kom jeg tilbage fra en Tour i nogle af Grenene, hvor vi afholdt flere gode Forsamlinger, godt besøgte af Fremmede. Vi have leiet en god, rummelig Forsamlingsaal af en Politiebedsmand i Frederikshald, som er meget venligfindet. I Tronhjem er Værket fremadskridende, og istedetfor det tidligere Forsamlingssted, hvor pænere Folk nu

faaet et anseeligt Sted midt i Byen, hvilket jeg forventer vil blive til Belsig-nelse. Der er bleven døbt Endeel her i dette Kvartal.

Fastes havde vi en god Forsamling og Salen var propfuld af Fremmede. To bleve døbt efter Forsamlingen. Vore Missionairer gaae fra Huus til Huus og tale med Folket og invitere dem til at besøge Forsamlingerne; selv Præsterne blive ikke forbigaaede.

Jeg føler vel i Aanden og mit For-maal er at fremme den gode Sag. Veiret er forfærdeligt koldt, vi have idag 19 a 20 Gaders Kulde. Her er godt Slædeføre, men det er for koldt at kjøre. Pengene ere knappe og det er en haard Tid for de Fattige. Vor Søndagsstole trives godt og vi uddele hened 80 Billetter hver Søndag. Vor Sykole er ogsaa i Fremgang, hvorimod det kun gaaer smaat med Bygningen af Huset, formedelst den strenge Kulde. Med Hilsen til Dem selv, Brødrene paa Contoiret, Madsen og de Hellige, som kjende mig, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet

Peter Brown.

Odense, den 4de Januar 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Jeg vil idag opfylde mit Løfte og underrette Dem om Tilstanden her paa Høen.

Først vil jeg sige Dem, at jeg er meget tilfreds med Organisationen af den nye Conference, kaldet Odense Conf., med N. C. Edlessen som Præsident, og jeg har det Haab, at Evangeliet vil nyde god Fremgang her. Mange opmærksomme Tilhørere besøge Forsamlingerne og vi have Fred og god Orden hersker.

Vi holde Forsamling for Fremmede hver Søndag Eftermiddag og hver Søndag-, Onsdag- og Fredag-aften. Mandag-aften holde vi Skole, og Præsident Edlessen lærer os at tale engelsk. Jeg haaber, at de Hellige ville gjøre god Fremgang, voxe i Kundskab og Forstand og i Alt, hvad der er godt og ædelt.

Jeg er meget taknemmelig til Herren for at jeg er kommen til Kundskab om hvad „Mormonismen“ er; jeg veed, at den er Sandhed, og er det eneste Evangelium, der kan frelse og ophøie Menneskene i Guds Rige. Jeg føler mig meget velsignet ved at gaae paa Mission og arbejde for at udsprede Evangeliet, og jeg kan i Sandhed bevidne, at H e r r e n

er mægtig nok endnu i vore Dage til at bruge „de Smaa og Ulærde til at prædike Evangeliet og bestemme de Rige og Mægtige.“

Det er mit inderligste Ønske, at jeg maa forblive trofast og ydmyg for Herren; at jeg altid maa være villig til at hjælpe til at fremme denne Sag, thi det er et herligt Arbejde, og den Kundskab, jeg har erhvervet i de halvtredie Aar jeg har gaaet paa Mission, vilde jeg aldrig have kunnet erhverve mig i Verden; men det er ogsaa et stort Privilegium vi nyde og en stor Naade vi ere vederfarede: at blive belært om Evangeliets Principer af inspirerede Mænd og have den Hellig Aand til at vejlede os ind i al Sandhed.

Jeg beder Gud at give mig og enhver af hans Tjenere Visdom og Kraft til at efterleve Evangeliet og udføre vore forskellige Missioner til Herrens Ære.

Bedende Dem og Brodrene paa Kontoiret at modtage en venlig Hilsen, hvori Broder Edlessen forener sig, tegner jeg mig som Deres Medarbejder for Sandhedens Sag

Oluf Bernhardt Andersen.

Frisk Mod.

(Frit efter det Engelske.)

Vort Liv er saa sølsom en Gaade,
Hvo fatter dets dybe Moral?
Hvor Glæde og Sang burde raade,
Der hersker kun Mismod og Kval.

Paa denne vor yndige Klode
Er Rigeligt for Alle og Hver,
Og dog har de Fleste i Hø'de,
Den Uret, de lide, er svær.

Chor.

Hvad nytter det derfor at klage?
Der aabner sig Bei, hvis Du vil.
Om Sker for Solen sig draget,
Imorgen den smiler Dig til.

Har aldrig Du seet Edderkoppen,
Som kravleb paa Muren saa kry?
Ni Gange den seilede Toppen,
Men prøvede freidig paany.
Tag denne som værdigt Exempel:
Lad Modgang Dig aldrig slaae ned!
Dit Afsyns energiske Stempel
Er Frugten af Kampen, Du streb.

En Klynker med ynkelig Stemme,
Fordi han en Hustru ei faaer,
Mens Andre sit Hastværk ei glemme —
Fortvivlet de rulle sit Haar.
Man bliver heelt tøstet og svimmel
Ved Hylet fra Slot og fra Braa:

En jamrer for Bornenes Brimmel
Da Andre, der ingen kan faae.

Tro ei ved at klynke og slæbe
Du faaer hvad dit Hjerte attraaer,
Nei, kun ved alvorligt at stræbe
Til Maaket Du lykkeligt naaer.
Kujoner, alene vil græde,
Brug Dine og Dren og Sands,
Med Mod Du i Verden fremtræde,
Da Ingen Dig trækker tilvands.

Naar „Venner“ Dig hjærligt hudsletter
Dg sværter Dig sort som en Moer,
Hvad stader det dine Idrætter,
Naar fri Du Dig veed som et Noer!
Thi Legn bliver aldrig sandsfærdig,
Dg Uret vil Seier ei faae —
Du dommes blandt Englene værdig,
De Andre bestømmede staae.

Indhold.

	Side.		Side.
Traditionens Magt	113.	Correspondance	122.
Redaktionens Bemærkn. (Lydbighed) 120.		Poesi	127.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
og faaes paa Contoivet i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilbenfære og
paa alle kongelige Postcontoiver.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.
Trykt hos F. C. Forberg.